

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: D. P., proti žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Praha 8, Křižíkova 12, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2011, č. j. KRPA-76951/ČJ-2011-000022,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) ve spojení s ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) téhož zákona zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla na 90 dnů ode dne omezení svobody.

Žalobce v podané žalobě namítal porušení ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 2 odst. 3 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen správní řád) s tím, že žalovaný je povinen zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. U žalobce však nesprávně posoudil existenci rodinného života, přičemž právo na rodinný život je zakotveno v článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva), která je nedílnou součástí českého právního řádu. Žalobce má na území ČR devítiletou dceru E. P., která se v ČR narodila a má zde trvalý pobyt. Dcera je sice po rozvodu

manželství svěřena do péče matky, ale žalobce k ní pojí pevný citový vztah, platí na ni řádně výživné, pravidelně se s ní schází a přes rozvod manželství se i nadále snaží utvářet se svou dcerou společnou a fungující rodinu. Ačkoliv tuto skutečnost žalobce uvedl již při svém zadržení, žalovaný se rodinným životem žalobce vůbec nezabýval a porušil tak základní povinnost zjistit skutkový stav v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 3 správního řádu. K tomu žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ve věci sp. zn. 7 As 79/2010, v níž se rozšířený senát NSS zabýval zajištěním cizinky, která se domáhala ochrany svého osobního a rodinného života v řízení o zajištění, ačkoliv již rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci. Podle žalobce jde o obdobný případ, neboť také v jeho případě zajištění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a je tak v rozporu se zákonem. Žalovaný porušil i ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřil jeho práva nabytá v dobré víře, když zajištěním nepřiměřeně zasáhl do oprávněných zájmů žalobcových, ale i práv jeho dcery na ochranu rodinného a soukromého života. Vzhledem k věku dcery je totiž zřejmé, že nemůže sama podnikat cesty z Prahy do Bělé pod Bezdězem a že omezení osobní svobody žalobce podstatným způsobem naruší vzájemné citové vazby. Přitom zásah do rodinného života dcery a žalobce nebyl nezbytný, ale výrazně překročil rámec, který žalovanému zákon vymezuje. Omezení svobody totiž představuje nejzazší prostředek realizace správního vyhoštění a je možné ho využít pouze v nezbytných a řádně odůvodněných případech. Pokud žalovaný rozhodoval na základě takto nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nesprávně aplikovat ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce dále tvrdil, že je žalobou napadené rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť jeho odůvodnění je vzhledem k jeho výroku naprosto nedostatečné, zejména vzhledem k výše uvedeným skutečnostem týkajícím se rodinného života žalobce v ČR. Jedná se o vadu natolik závažnou, že způsobuje nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí, poukázal na znění ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců s tím, že shledal naplnění kumulativních podmínek daného ustanovení. Zdůraznil, že v první řadě bylo žalobci uloženo dne 26. 9. 2011 rozhodnutí o správním vyhoštění pod č. j. KRPA-46015-ČJ-2011-000022, jenž nabylo první moci dne 4. 10. 2011 (dále jen rozhodnutí o správním vyhoštění), ale porušení této podmínky žalobce ve svých žalobních námítkách nenapadá. Dále žalovaný poukázal na získané podkladové materiály, které si obstaral z moci úřední s tím, že tyto uzavřely druhou a třetí kumulativní podmínku zajištění, neboť žalobce hrubým způsobem porušil chráněné zájmy, které demonstruje zákon o pobytu cizinců a dopustil se jednání, jenž naplnil podmínky zajištění dle § 124 tohoto zákona, když pobýval na území ČR v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, nedbal výzev správního orgánu, pobýval na území bez oprávnění k pobytu, nehlásil místo svého pobytu a neprokázal úhradu zdravotní péče. Podle žalovaného správní orgán jasně poukázal na konkrétní okolnosti, proč upustil od uložení zvláštních opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný upozornil na článek 15 bod 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 (dále jen Směrnice) k užití zvláštních opatření za účelem vycestování s tím, že ohnisko tohoto článku bylo inkorporováno do ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ze způsobu jednání žalobce podle žalovaného nesporně plyne, že opakovaně nedbá výzev orgánu státní moci a tím narušuje pořádkové normy ČR a demonstruje neústup

veřejnému pořádku republiky a neochotu respektovat pravidla, kterým je vystaven. Žalovaného nepřesvědčilo ani konstatování žalobce, že žalovaný ignoroval existující rodinné vazby žalobce. K tomu žalovaný poukázal na znění ustanovení § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Žalovaný zdůraznil, že rozsah správního řádu v řízení o zajištění je zákonodárcem značně zúžen. Ke shrnutí podstatných skutečností skutkového stavu důkazních prostředků upozornil na časovou tíseň, která je při vydávání rozhodnutí o zajištění s tím, že žalovaný je limitován horní hranicí omezení osobní svobody (48 hodin). Žalovaný na jedné straně nepochybně, že v řízení o zajištění cizince je povinností žalovaného posuzovat, zda v konkrétním případě je potencionálně možná realizace správního vyhoštění, avšak na druhé straně smyslem řízení o zajištění není provádět rozsáhlé dokazování, zda má či nemá cizinec vybudované rodinné či soukromé vazby, neboť ochrana daného práva je dostatečně systémově zaručena v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V řízení o zajištění posuzuje správní orgán možné překážky, které jsou mu v době rozhodování známy, respektive vyšly najevo, a zda existují konkrétní okolnosti znemožňující jeho vycestování. Důvodem, nikoliv však absolutním, může být i rodinný život s občanem EU. K tomu žalovaný poukázal na hlavu X zákona o pobytu cizinců s tím, že se jedná o případy, kdy cizinec má na území EU vybudované dlouhodobé či natolik vážné rodinné vazby, které by v případných vyhoštěních byly nepřiměřeným způsobem zpřetrhány. Vazby s dcerou ukrajinské národnosti, se kterou nesdílí společnou domácnost, nelze ani v nejširším vztahu posuzovat jako vazby, které zákon o pobytu cizinců považuje za relevantní při posuzování intenzity zásahu do soukromého, rodinného života cizince. Podle žalovaného skutkový stav ve spojení s ustanovením § 15a zákona o pobytu cizinců umožnil vidět napadené rozhodnutí, aniž by bylo třeba doplňovat řízení a zření žalobce vyplývá, že jeho vazby na rodinu nelze považovat za okolnosti, které by alespoň v minimální míře naznačovaly překážku vycestování.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Soud ve věci jednal a rozhodoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci tento postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou nápadného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná:

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 124 odst. 1 písm.b), c) zákona o pobytu cizinců je Policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle ust. § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě

dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 68 odst. 3 téhož zákona se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobce v podané žalobě předně namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť žalovaný nesprávně posoudil existenci rodinného života žalobce. K tomu poukázal na čl. 8 Úmluvy a uvedl, že má na území ČR devítiletou dceru, která se v ČR narodila a má zde trvalý pobyt. Je svěřena po rozvodu manželství do péče matky, ale žalobce k ní pojí citový vztah, platí na ní řádně výživné a pravidelně se s ní schází. I přes rozvod utváří se svou dcerou společnost a fungující rodinu. Ačkoliv na tuto skutečnost žalobce poukázal, při zadržení žalovaný se touto skutečností nezabýval. K tomu žalobce poukázal na rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 7As 79/2010, dále na ustanovení § 2 odst. 3 a § 3 správního řádu a tvrdil, že žalovaný jeho zajištěním nepřiměřeně zasáhl do jeho oprávněných zájmů, ale i do práv jeho dcery na ochranu rodinného a soukromého života, neboť s ohledem na věk dcery je zřejmé, že sama nemůže podnikat cesty z Prahy do Bělé pod Bezdězem a omezení osobní svobody tak naruší jejich vzájemné citové vazby. Zásah do rodinného života dcery a žalobce nebyl nezbytný a překročil záměr, který žalovanému zákon vymezuje. Podle žalobce tak žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Soud tuto žalobní námitku nepovažuje za důvodnou. Je tomu tak proto, že z obsahu spisového materiálu a žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení (ze dne 19.11.2011, č.j. KRPA-769951/ČJ-2011-000022) uvedl, že do České republiky přicestoval za prací v roce 2004 v září autobusem přes Polsko. Je si vědom toho, že porušuje právní předpisy a maří správní rozhodnutí, je proto registrován v evidenci nežádoucích osob. O legalizaci pobytu na území ČR se po vydání správního vyhoštění nesnažil, bydlí v Praze na Palmovce, ale nepamatuje si přesnou adresu. K rodinným poměrům uvedl, že má na území ČR dceru E. P., která zde žije se svojí matkou, žalobcovou bývalou manželkou. Jsou rozvedeni, manželka i dcera jsou Ukrajinky, má k dceři vyživovací povinnost, kterou hradí na Ukrajině. Jinou vyživovací povinnost v ČR nemá. Je si vědom protiprávního jednání v souvislosti s neoprávněným pobytem na území ČR. Nemá finanční prostředky na pobyt a na vycestování, pracoval jako brigádník na stavbách, dělal zedníka bez pracovního povolení, rovněž nemá sjednané zdravotní pojištění. Není osobou ve smyslu § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nemá vazby k České republice, žádné závazky nebo pohledávky. O vyrozumění zastupitelského úřadu o zajištění Policií ČR nežádal, není mu znám důvod nebo překážka, která by znemožňovala vycestování z území ČR. O doručování písemností týkajících se řízení o zajištění žádal na adresu na Ukrajinu, kterou uvedl.

Dále ze spisového materiálu vyplynulo, že rozhodnutím ze dne 26.9.2011, č.j. KRPA-46015/ČJ-2011-000022, v právní moci dne 4.10.2011, vykonatelné dne 4.11.2011, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění (dále též první správní vyhoštění) a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území ČR v délce 1 roku, dále stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, to je dnem 4.11.2011. Důvodem prvního správního vyhoštění žalobce byla skutečnost, že od 6.5.2006 pobýval na území ČR do zajištění dne 22.7.2011 neoprávněně bez platného víza nebo povolení k pobytu.

Podle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců se správní orgán zabýval otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce a zjistil, že na území ČR sice žije jeho sestra, bývalá manželka a dcera, ale žalobce s nimi ani nežije ve společné domácnosti, přičemž podle správního orgánu samotná existence vztahu k cizím státním příslušníkům na území ČR neznamena ještě automaticky shledání nemožnosti vycestování cizince, neboť, jak jednoznačně vyplynulo z výpovědi účastníka správního řízení, všichni jmenovaní jsou občany Ukrajiny, nejedná se tedy o vztah s občanem České republiky, popřípadě občany EU. Rozhodnutím ze dne 30.11.2011, č.j. KPRA-76951/ČJ-2011-000022 (dále též druhé správní vyhoštění) bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců v souběhu s § 119 odst.1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 3 roky. Důvodem pro druhé správní vyhoštění žalobce bylo zajištění žalobce dne 19.11.2011 hlídkou místního oddělení Policie Modřany, přičemž žalobce při vyzvání k prokázání totožnosti nepředložil cestovní doklad a bylo zjištěno, že na území ČR pobývá neoprávněně. Po orientační dechové zkoušce bylo zjištěno, že je pod vlivem alkoholu s výsledkem 1,55 promile vdechu. Po provedení prvních úkonů ke zjištění totožnosti v dostupných evidencích policie a zabezpečení sejmutí kontrolních otisků prstů bylo zjištěno, že žalobci již bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku (první správní vyhoštění) s nabytím právní moci dne 4.10.2011, které bylo doručeno žalobcovu opatrovníkovi - Středisku migrace, Pernerova 20, Praha 8, jelikož se nedostavil na předvolání ve věci správního řízení dne 1.8.2011 a dále s Policií ČR nekomunikoval. Po uplynutí doby k vycestování z území ČR pobýval na území ČR od 4.11.2011 do dne zajištění, to je do 19.11.2011, neoprávněně. Také v rozhodnutí o druhém správním vyhoštění se správní orgán zabýval otázkou dopadu rozhodnutí do rodinného života žalobce s obdobným závěrem, jako tomu bylo v případě prvního správního vyhoštění, tj. , že se na území ČR sice nachází jeho dcera a bývalá manželka, ale žalobce s nimi nežije ve společné domácnosti a do protokolu o vyjádření účastníka řízení uvedl, že mu není známa žádná překážka k vycestování z území ČR. Rozhodnutím o správním vyhoštění tak nemohu být ohroženy ani poškozeny jeho rodinné vztahy a nebude poškozeno jeho soukromý život, neboť nejsou omezena žádná osobní práva. To potvrdil svým podpisem do protokolu dne 21.11.2011.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se správní orgán zabýval shora citovanými skutkovými okolnostmi a usoudil, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná, přičemž uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující, zejména s ohledem na nebezpečí jeho skrývání. Tento závěr je odůvodněn tím, že žalobce opakovaně porušuje zákon o pobytu cizinců a maří výkon úředního rozhodnutí, tím, že dlouhodobě neplní zákonem uložené povinnosti - pobývat na území pouze s oprávněním k pobytu, povinnost vycestovat z území ČR v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, předložit doklad o cestovním pojištění, provádět výdělečnou činnost pouze s platným pracovním povolením či živnostenským oprávněním, dostavit se na předvolání Policie ČR nebo se řádně omluvit, hlásit změnu pobytu. Žalobce tak neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti, které mu správní orgán uložil. Kromě toho není zřejmá adresa pobytu žalobce. Žalovaný k tomu zdůraznil, že se žalobce nedostavil na předvolání Policie ČR dne 1.8.2011, řádně se na ně neomluvil a dále již s Policií ČR nekomunikoval, vyhýbal se tak kontrole orgánu státní moci. Podle správního orgánu je žalobce osobou, která vědomě a úmyslně nerespektuje uložené povinnosti a neskýtá záruku, že bude s orgány policie spolupracovat. Dále žalovaný odůvodnil trvání lhůty zajištění na dobu 90 dnů potřebou zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, zejména zajistit přepravní doklady, eskortní činnost, podání žádosti o zpětvzetí do domovského státu žalobce a nezbytné procesní úkony v tehdy neskončeném řízení o druhém správním vyhoštění.

Z uvedeného je zřejmé, že důvody pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b), c) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce dány. Žalovaný použití citovaného zákonného ustanovení náležitě odůvodnil v žalobou napadeném rozhodnutí a pro jeho skutkového a právní závěry skýtá oporu i připojený spisový materiál. Podle stanoviska soudu bylo nadevší pochybnost prokázáno, že žalobce nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců) a že je dáno nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona). Tento závěr je odůvodněn obsahem správního spisu, ze kterého vyplynulo, že žalobce ke dni 4.11.2011 z území ČR nevycestoval, ač byl k tomu povinen, na území České republiky se nadále zdržoval bez platného povolení k pobytu, vykonával zde práce bez pracovního povolení, neuvedl přesnou adresu, na které se zdržuje na území ČR, nemá zajištěné zdravotní pojištění ani finanční prostředky pro pobyt a vycestování z území ČR a s orgány policie nespolupracuje. Tato posledně zmiňovaná skutečnost je zřejmá ze správního řízení o prvním správním vyhoštění (ze dne 26.9.2011), kdy se nedostavil dne 1.8.2011 na předvolání a dále s Policií ČR nekomunikoval. O tom svědčí skutečnost, že rozhodnutí o prvním správním vyhoštění bylo žalobci doručováno prostřednictvím opatrovníka Středisko migrace, Pernerova 20, Praha 8-Karlín. Soud proto považuje zjištěný skutkový stav za dostatečně objasněný ve smyslu § 3 a § 2 odst. 3 správního řádu a to i přes tvrzení žalobce, že se žalovaný správní orgán v rozporu se zákonem nezabýval dopadem rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života. Jak vyplývá ze shora popsaného skutkového stavu, žalobce má na území ČR bývalou manželku a nezletilou dceru, se kterými ovšem nežije ve společné domácnosti a na nezletilou dceru hradí výživné na Ukrajinu. Obě jsou ukrajinské národnosti. Kromě nich má na území ČR žalobce ještě sestru, která je rovněž Ukrajinka. Jiné vazby k České republice, vyživovací povinnost nebo péči o osobu na území ČR nemá. Z uvedeného je patrné, že se žalovaný správní orgán v souladu se závěry rozšířeného senátu NSS ve věci sp. zn. 7As 79/2010, na které žalobce poukazuje, zabýval otázkou, zda je předání cizince alespoň potenciálně možné s ohledem na překážky, které mu jsou v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Se shora citovaného je patrné, že se nejedná o takové překážky, které měl NSS při svém rozhodování na mysli, neboť jednak byly tyto skutečnosti žalovanému známy již z řízení o prvním správním vyhoštění žalobce (a tam se jimi rozhodující správní orgán v souladu se zákonem o pobytu cizinců zabýval), druhý důvodem pro to, aby se žalovaný touto okolností nezabýval je, že žalobce nežije na území ČR s nezletilou dcerou ve společné domácnosti, dcera je i s matkou ukrajinské národnosti a žalobce na ní hradí výživné na Ukrajinu. Správní orgán se proto touto okolností z hlediska možné překážky vycestování pro zásah do rodinného a soukromého života ve smyslu článku 8 Listiny a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců právem nezabýval a nebyl povinen je před rozhodnutím o zajištění žalobce předběžně posoudit. Správnímu orgánu tak v době rozhodování o zajištění žalobce nebyly známy skutečnosti, pro něž by důsledek předání žalobce, respektive jeho nuceného vycestování, mohl být nepřiměřený zásahem do jeho soukromého nebo rodinného života. K tomu soud pro úplnost dodává, že i v případě, že by zajišťovaný cizinec byl rodinným příslušníkem občana EU, což žalobce v projednávané věci není, musela by být splněna podmínka společného soužití s občanem EU (viz obdobně závěr RS NSS sp. zn. 7 As 79/2010). Z těchto důvodů soud porušení ustanovení § 2 odst. 3, § 3 správního řádu, § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ani článku 8 Úmluvy neshledal.

V souvislosti s vadným posouzením dopadu zajištění do soukromého a rodinného života žalovaným žalobce tvrdil, že je žalobou napadené rozhodnutí také v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a tedy nesrozumitelné a nepřezkoumatelné.

Soud ani tuto žalobní námitku nepovažuje za opodstatněnou s ohledem na závěry, které vyplynuly ze zjištěného skutkového stavu a odůvodnění žalobou napadeného

rozhodnutí, tak, jak je uvedeno shora k žalobní námitce neúplně zjištěného skutkového stavu a nesprávné aplikace ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud k tomu již jen pro úplnost dodává, že žalovaný v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí důvody výroku žalovaného rozhodnutí, poukázal na podklady, které byly zjištěny pro vydání žalovaného rozhodnutí, rozvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a uvedl stanoviska ke všem skutečnostem, které z průběhu správního řízení vyplynulo, tedy i ke skutečnostem, které žalobce uvedl v protokolu o vyjádření ze dne 19.11.2011. Žalobou napadené rozhodnutí soud považuje za srozumitelné a přezkoumatelné a to i přes zřejmou časovou tíseň (48 hodin omezení osobní svobody), která rozhodování o zajištění cizince provází. Nelze ani přehlédnout, že rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění je podle ust. § 124 odst. 2 prvním úkonem v řízení, přičemž odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Lze tak uzavřít, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí shrnul všechny podstatné skutečnosti skutkového stavu a uvedl, které listinné důkazní prostředky jej opravňují žalobou napadené rozhodnutí vydat. Soud proto považuje správním orgánem učiněná zjištění, mimo jiné i o možném dopadu do rodinných či soukromých vazeb cizince na území ČR za dostatečné.

Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.**

V Praze dne 29. prosince 2011

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.